

[Edvard Sørensen.]

let. Lønaftaler for læger og sygeplejersker foreligger, og det er en af de ting, som formentlig i det kommende år vil danne baggrund for, at budgettallene i meget høj grad sprænges. Men der er også mange andre store og betydelige udgifter.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Skytte, berørte nogle af dem. Jeg kan nævne en sådan ting som de livsvigtige præparater. Er der noget bestyrelsesmedlem i et sygehus, der tør sige nej til at anvende et livsvigtigt præparat? Jeg kan nævne et eksempel på, at man, da vi fik penicillin, til en patient alene brugte for 600 kr. Det er jo ingen lille udgift. I dag har man et nyt middel til gigtbekæmpelse, som også er urimelig dyrt, men hvem i sygehusbestyrelsen tør sige nej til at bruge et sådant middel, selvom udgifterne af den grund ryger ganske kolossalt i vejret?

Mit parti erkender, at der foreligger en så betydelig udgiftsstigning, at det er rimeligt at tage dette spørgsmål op til drøftelse i et udvalg for at forsøge på at finde en løsning, der kan råde bod herpå, også for indeværende år, og som kan samle et flertal.

Gottschalek-Hansen: Jeg er forsåvidt enig med den ærede ordfører for forslagsstillerne (Skytte), som jeg fuldtud erkender, at der findes opgaver, der bør løses på så bred basis, som det overhovedet er muligt, og herunder hører bl. a. det tilskud, der af det offentlige ydes til driften af vore sygehuse. Ved at imødekomme det stillede forslag og ændre de hidtil gældende satser: 8 kr. pr. indbygger og 5 kr. 50 øre pr. sygedag til henholdsvis 9 kr. og 6 kr. 50 øre, opnår man, når merudgiften tages fra den fælleskommunale indkomstskat, at lindre og i nogen grad lette den byrde, som udgifterne til vore sygehuse har været og er for de amtskommunale skatter. Og da amtskatterne som bekendt specielt er ejendomsskatter og der på vore sygehuse også findes andre patienter end ejendomsbesiddere, synes det ret naturligt, og forsåvidt også retfærdigt, om disse tilskud i noget højere grad, end det hidtil har været tilfældet, bliver taget fra den fælleskommunale udligningsfond.

Jeg må således erkende, at jeg ser på det foreliggende lovforslag med sympati, men jeg må samtidig indrømme, at jeg ikke har noget at have den i. I bemærkningerne til lovforslaget henvises der til den kendsgerning, at den fælleskommunale skat er

udskrevet med 100 pct. — en udskrivning, der ikke ligefrem vakte udelte glæde hos den ærede forslagsstiller og hans partifæller —, men selvom man altså har forhøjet den fælleskommunale indkomstskat, vil den kun fremvise et provenu på omkring 308 mill. kr., således som den højtærede indenrigsminister har redegjort for det, medens der er budgetteret at skulle anvendes 312 mill. kr. Med andre ord, der er ikke balance i dette regnskab, og da den fortræffelige regering, vi har her i landet, har sat det som et af sine store mål ikke at pumpe penge ud, men tværtimod at søge at holde igen på statens finanser, hvadenten det er statskassen eller den fælleskommunale udligningsfond, det gælder, da det i første række er nationalbanken, der vil blive lettet for pengene, finder jeg, at indenrigsministeren er helt i overensstemmelse med den politik, der er normgivende og bestemmende for den nuværende regering, og jeg finder det ganske naturligt, om man viser forståelse for indenrigsministerens holdning og slutter op bag denne.

Løvrigt må jeg sige, at jeg beundrer den frimodighed, hvormed den ærede ordfører for forslagsstillerne fremkom med sit forslag her i tinget. Det var en noget mere forsagt tone, der blev anvendt, da loven sidste gang var genstand for en ændringsbehandling, nemlig i marts måned 1949. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et citat. Om forhøjelsen, der dengang var tale om, det var fra 6 kr. 25 øre pr. indbygger til 8 kr. og fra 4 kr. 25 øre pr. sygedag til 5 kr. 50 øre, udtalte det ærede medlem da:

„Det er en ret betydelig forhøjelse af tilskuddet, som her finder sted, og det bevirker, at amts- og bykommuner lettes tilsvarende, hvilket også er rimeligt.

Når jeg siger, at det er en ret betydelig forhøjelse, vil jeg gerne tilføje, at forhøjelsen endda er så stor, at det for enkelte amtskommuner betyder mere end dækning af sygehusudgifterne i det sidste år, og jeg vil gerne i denne forbindelse til den ærede ordfører for venstre, som synes, at ministeren kunne være gået noget længere, nøjes med at sige, at det forekommer mig, at venstre altid er mest rundhåndet, når det ikke selv står for kassen.“

Så vidt den ærede ordfører for forslagsstillerne.

Forholdet er det, som jeg allerede har peget på, at vi lever i en sparetid, og at vi må samle alle kræfterne for at vise sparsommelighed på alle områder, også på det, som her behandles.